

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вътъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдлатени. Писмата за редакціята са надписуватъ до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Цариградъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23

БЪЛГАРСКАТА ЕКСАРХІЯ И ГРЪЦКАТА ПАТРИАРШІЯ.

I.

Ако нѣкога Царското Правителство е развързало единъ въпросъ отъ общи интересъ, споредъ вѣчнитъ и непрѣложни начала на правдата, нѣма съмнѣніе че този въпросъ е въпросътъ на Българити.

Нашіятъ народъ, изложенъ съсъ вѣкове подъ тѣжкити притѣсненія на едно другородно духовенство, трѣбуваше единъ день да прѣсѣче тѣзи притѣсненія чрезъ подновеніето на народната си черкова.

Въсползувани отъ свободностити и правата дадени толкосъ великодушно на сичкити народи въ Държавата отъ Хатти-Шерифътъ на Гюлхането и отъ Хатти-Хумаюнътъ на 1856, нашити Българи неможеха да останатъ лишени отъ тѣзи свободности и права и да търпятъ едно състояніе на работити което нѣмаше примѣръ въ исторіята на народити.

Увѣренъ въ чувствата на високи грижи които въодушевяватъ Царското Правителство къмъ сичко което са отнася до благосъстояніето и до тишината на Имперіята, нашіятъ народъ не изгуби врѣме да положи прѣдъ нозѣти му тѣглилата на които бѣше прѣдметъ отъ страна на фанариотското духовенство и да иска да са тури лѣкъ на тѣзи тѣглила, които не бѣха никакъ сходни съсъ новити нарѣди на Държавата.

Царското Правителство, слѣдъ много испитванія и дълги протаканія, припозна най сетнѣ оплакваніята на Българити като основни и законни, и, за да даде удовлетвореніе на тѣзи праведни оплакванія, то издаде царски фирманъ въ тѣзи цѣль.

Този царски фирманъ, като установява една Българска Ексархія, сирѣчь като дава на Българити една особна администрація колкото са тия до вътрѣшното управление на черковата имъ, нѣ само прѣсѣче изворътъ на оплакваніята имъ, нѣ още въдвори тишината между подданицити които сѣ му били най вѣрни до сега.

Нашити Българи, като са обвезвжтъ, споредъ самити думи на царскіятъ фирманъ, да припознавжтъ грѣцкіятъ патриархъ за началникъ на православната черкова, ній невиджамъ прочее въ какво можи да докача той нѣкаква догма на вѣрата.

Това дѣто казвами тука е толкосъ истина колкото е истина че цѣль просвѣтенъ свѣтъ поздравъ съ вѣсторгъ този царски фирманъ и че сичкити европейски правителства одобриха нѣ съ по малко симпатія тѣзи мѣдра постѣпка на Царското правителство.

Нѣ туй не е сичкото. Българскіятъ народъ отъ своя страна не са забави да изрази благодареніята си за тѣзи висока милость на царятъ, и туй израженіе на благодаренія като показва задоволеніето

му, дава въ сжщото врѣме възможность да видимъ дълбочината на страданіята които е притѣгилъ.

Нѣ, при сичката справедливостъ, при сичката основность на жалбити и на исканіята на Българити, грѣцката патриаршія слѣдува да упорствува още въ първити си заблужденія, като претендирва че единственното срѣдство за да са развържи българската работа е да са свика въ Цариградъ единъ Вселенски Съборъ отъ православната черкова.

Грѣцката патриаршія е сама убѣдена за невъзможността на събираніето на единъ такъвъ съборъ, нѣ ако поддържа тѣзи неосъществима идея, тя него прави съсъ друга цѣль освѣнь да отлага неопрѣдѣлено нарѣдата на Българската Ексархія.

Великіятъ Визиръ е съвършенно проумѣлъ тѣзи цѣль отъ послѣдното писмо на грѣцкіятъ патриархъ, и туй разбираніе са доказва до послѣдния очевидность отъ отговорътъ който Аали паша отправи на туй писмо, като казва че « българскіятъ » въпросъ нѣма никакви сношенія съсъ « основити на вѣрата. »

Съсъ други думи, грѣцкіятъ патриархъ отказва изново да припознае силата на царскіятъ фирманъ и заплашва да даде оставката си отъ вселенскіятъ прѣстолъ, когато Великіятъ Визиръ са вижда да подтвърдява че, каквото и да са случи, този царски фирманъ ще са тури въ дѣйствиѣ. Изданіето му нѣма друга цѣль.

Този языкъ на първіятъ министръ на Държавата е толкосъ твърдъ колкото и достоенъ. Той доказва че нищо не ще можи да го расклати въ рѣшеніята които е зель. Великіятъ Визиръ ги поддържа съсъ серіозни документи въ рѣка, увѣренъ както е въ справедливостта на българскити исканія. Цѣль свѣтъ припознава силното покровителство което Аали паша носи къмъ сѣка праведна сѣдба, и не е Нѣгово Высочество което ще изобличи туй общо свидѣтелство на правилата на животътъ му спрямо Българити.

Прѣди нѣколко врѣме единъ отъ нашити владыци ни разказваше че като ходилъ при Аали паша за черковніятъ ни въпросъ, Нѣгово Высочество го попиталъ ако тѣзи наша работа докача въ нѣщо догмити на вѣрата.

Нашіятъ старецъ, като поелъ думата, отговорилъ на попитваніето на Великіятъ Визиръ съсъ тѣзи думи колкото остроумни толкосъ и мѣстни:

« Ваше Высочество, нашіятъ черковенъ въпросъ не нарушава никоя догма на вѣрата ни, това ви го казвамъ въ името на свѣстѣта си, нѣ той НАРУШАВА кесіята на грѣцката патриаршія! »

Аали паша слушалъ съ внимание този отговоръ на нашіятъ владыка и засмѣлъ

са като далъ въ сжщото врѣме добри на дѣжди за скорошната наредѣ на Българската Черкова.

Тѣй прочее, прѣдъ тѣзи прѣвъсходни расположенія на Царското Правителство, ній нѣма въ нищо да са боимъ отъ упорствата на грѣцката патриаршія, най много когато знаими че тѣзи нѣйни упорства не сѣ законни.

Единъ неизмѣнимъ законъ въ исторіята е че сѣко постоянство неосновно служи повече за расипваніе колкото за орѣдія на сполука на онѣзи които го пригрѣжатъ като една джска за спасеніе.

Сжщо тѣй, единъ други неизмѣнимъ законъ въ исторіята е че сѣко постоянство въ работи разумни, законни, справедливи е сѣкога увѣнчано съсъ сполука.

Нѣ ако грѣцката патриаршія нерачи да разбере тѣзи висока истина, ако не умѣе да са ползува отъ този урокъ на исторіята на народити, на кого ще са строполи грѣшката ако нѣ на тѣзи които сѣ зели въ рѣка сѣдбити ѝ.

Колкото за насъ, ній желаями народна черкова, ній исками народни владыци, народно духовенство, което като онравотворява народътъ ни, да са труди въ сжщото врѣме да го въздигне до едно умственно, нѣравствено и вещественно благосъстояніе къмъ което тиятъ сичкити нови народи.

Туй народно желаніе са осъществи, благодареніе на отеческити грижи на Царското Правителство. Нѣ седемъ пѣлни мѣсеца са изминахъ безъ да са ползувами отъ тѣзи правдина. Въ кого е грѣшката? Дали въ владыцити, дали въ народа, дали въ прѣдводителити ни?

ЗА ВЪСПИТАНІЕТО НА МОМИЧЕТАТА VI.

Забѣлѣжки върху нѣкои недостатѣци на момичетата.

Ній имами още да говоримъ за грѣжата, която трѣба да са полага за да са прѣдпазватъ момичетата отъ нѣкои недостатѣци, които сѣ обикновенни въ тѣхніятъ полъ. Тѣ са въспитаватъ въ една разгѣзенность и въ една боязливостъ, които ги правятъ нехджрни за едно твърдо и рѣдовно повѣденіе. Въ началото има голѣмо прѣструваніе и сетнѣ голѣмъ навикъ въ тѣзи неосновни страхове и въ тѣзи сѣлзи, които тѣ проливатъ толкосъ евтино: прѣзрѣніето на тѣзи прѣструванія може много да послужи за да ги поправи, понеже щеславіето има въ тѣхъ толкосъ голѣма чѣсть.

Трѣба още да обуздавате въ тѣхъ твърдѣ нѣжнити обичливости, малкити завистливости, извънреднити приструвки, ласкателствата, послужливостити; сичко туй ги разваля и ги навикнува да глѣдатъ сичко което е важно и серіозно много сухо и много твърдо. Трѣба даже да са поста-

раете да ги научите да говорятъ съ единъ кжсъ и тъченъ начинъ. Добриятъ духъ са състои въ да изхвърля сѣкой безполезна дума и да казва много съ малко думи; додѣто повечето отъ женити казватъ малко съ много думи. Тѣ зиматъ леснината на говореніето и живостта на въображеніето за духътъ; тѣ не отбиратъ между мислитъ си; тѣ не полагатъ въ тѣхъ никакъвъ порядъкъ въ отношеніе съ нѣщата, които иматъ да разяснятъ; тѣ са пристрастени върху сичко, което казватъ, а страстѣта подбужда човѣка да говори много: слѣдователно човѣкъ не може да очаква никакво голѣмо добро отъ една жена, ако тя не са ограничява да мисли за сѣтнинити, да испитва мислитъ си, да ги разяснява съ единъ краткътъ начинъ и да знае сетѣ да мълчи.

Едно друго нѣщо спомага на многото говореніе на женити: то е дѣто тѣ сж родени хитри, и дѣто употребяватъ голѣми забивалки за да постигнатъ цѣльта си. Тѣ уважяватъ лукавството; и какъ не ще го уважяватъ, като непознаватъ по добра разумность, и като то е първото нѣщо, което сж научили отъ примѣрътъ? Тѣ иматъ единъ склонливъ натуралъ, който ги подбужда да играятъ сѣкакъвъ видъ комедии: плачѣтъ за тѣхъ не е нищо; тѣхните страсти сж живи, а познаніята имъ ограничени: отъ тамъ произлиза дѣтотѣвнимаватъ въ сичко за да сполучатъ, и дѣто срдѣствата, които не би угодили на по рѣдовни духове, са видятъ на тѣхъ добри; тѣ почти не разсждатъ за да испитатъ да ли трѣба да желаятъ нѣкое нѣщо, нѣ тѣ сж тврдѣ искусни щото го сполучаватъ.

Приложете че сж боязливи и испълнени отъ лжливъ срамъ, туй което е още единъ изворъ за прѣструваніе. Срдѣството, съ което може да са прѣдвари едно толкосъ голѣмо зло, е да не са докарватъ никогажъ въ нужда да прибѣгнватъ на лукавството, и да са научаватъ да казватъ простодушнo наклонностити си къмъ сичкити нѣща, които могатъ да са позволятъ; никогажъ не ги насилвайте да правятъ сношеніе съ нѣкои лица или да прочитатъ нѣкои книги, които не имъ угождатъ.

Когато тѣ са станали доста злочестни да навикнатъ да прѣструватъ чувствата си, срдѣството да ги извадите отъ туй имъ заблуденіе, е да ги наставлявате съ нѣравоученіята на истинната разумность; ако не имъ дадете едно разумно любопитство, тѣ ще иматъ едно развратено; ако не навикнете духътъ имъ на истинната разумность, тѣ ще са привържатъ на лжливата, която е лукавството.

Показвайте имъ, чрезъ примѣри, какъ единъ човѣкъ безъ измамата може да бжде разуменъ, предостороженъ, приспособенъ на срдѣствата да сполучи. Казвайте имъ: «Главната разумность състои въ да говори човѣкъ малко, да са неповѣрва много повече на себѣ си отъ колкото на другити, нѣ никакъ да говори лжливи думи, и да произвожда смѣтителни лица. Справедливостта въ повѣденіето и честността привличатъ на човѣка много повече повѣреніето и почитаніето на хората и слѣдователно, най послѣ, повече ползи, отъ колкото завитити пжтища. Колко тжзи разсждителна честность отличава едно лице, не го ли прави способенъ за най голѣмити нѣща!»

Нѣ сравните колко туй което лукавството търси е ниско и прѣзрително; то е или една никаквостъ, която човѣкъ не би държалъ да каже или една пагубна страсть. Когато човѣкъ иска само туй, което трѣба да иска, той го желае отворено, и го търси прѣзъ прави пжтища съ умѣренность. Какво има по сладостно и по пріятно отъ туй дѣто да бжде човѣкъ искренъ, сѣкога спокоенъ, съгласенъ съ себѣ си, да нѣма отъ нищо да са страхува нити да измислева? Додѣто единъ прѣсторенъ човѣкъ е сѣкога въ безпокойствие, въ гриженія на сѣвѣстѣта, въ опасность, въ печалната необходимостъ да покріе едно лукавство съ сто други.

Съ тѣзи гнусни безпокойствія, лукавнити духове неизбѣгнватъ никога неудобството отъ което бѣгатъ; рано или късно, тѣ са глѣдатъ такъвъ каквито сж. Ако хората са излжжатъ отъ тѣхъ въ нѣкое отдѣлно дѣло, тѣ не са излжгватъ прѣзъ сичкити си животъ; хората ги познаватъ сѣкога отъ нѣкоя страна; чясто даже тѣзи лукави духове ся излжгватъ отъ онѣзи, които тѣ искатъ да измаматъ, защото хората са приструватъ като че са оставятъ да са заслѣпятъ отъ тѣхъ, а тѣ върватъ че са уважяватъ додѣто тѣ ся призираатъ. Нѣ поне тѣ не са прѣдпазватъ отъ подозрѣніята, а що има по противно на ползити, които едно мждро са-молюбіе трѣба да търси отъ туй дѣто са глѣда сѣкога подозрѣвано? Казвайте имъ малко по малко тѣзи нѣща споредъ обстоятелствата, нуждити и способностити на духовети.

Забѣлжете още че лукавството произлиза сѣкога отъ едно ниско срдце и отъ единъ малкътъ духъ. Човѣкъ не бива лукавъ освѣнъ по причина че иска да са прѣкрива, когато не е такъвъзи какъвъто трѣбаше да бжде; или че като иска нѣща позволени, зима, за да ги сполучи, недостойни срдѣства защото незнае да избере честни. Покажете на дѣцата безочливостта на нѣкои лукавства, които тѣ глѣдатъ да са вършатъ; прѣзрѣніето, което тѣ привличатъ на тѣзи, които го правятъ; и най послѣ докарвайте ги въ срамъ, когато ги намѣрите въ нѣкое прѣструваніе. Отъ врѣме на врѣме лишявайте ги отъ туй, което обичатъ, защото сж поискали да го сполучатъ чрезъ лукавството, и кажете имъ че ще го получатъ когато го поискатъ просто; не са страхувайте даже да състрадавате за тѣхните малки немощи за да имъ давате тѣй срдце сами да си ги показватъ. Лошіятъ срамъ е най опасното и най припрѣното зло, което трѣба да са исцѣри; туй зло, ако не са внимава върху него, прави сичкити други неисцѣрими.

Вразумете ги върху лошити лукавства чрезъ които искатъ да направятъ тѣй щото ближніятъ да са измами, безъ да могатъ да са изобличятъ че сж го измамили; има повече нисостъ и измама въ тѣзи хитрини отъ колкото въ общити лукавства. Другити хора вършатъ, да рѣчемъ тѣй, искренно лукавството; нѣ тѣзи послѣдипти прилагатъ едно ново прѣструваніе за да му дадѣтъ сила.

Впрочемъ пазете са добръ да не би да подражавате тѣзи лица, които ржкоплѣщятъ на дѣцата, когато сж показали духъ чрезъ нѣкакво лукавство. Въмѣсто тѣзи забивалки да ви са видятъ добри, и да ви докарватъ въ веселеніе, укорявайте ги строго, и правете тѣй щото сичкити хи-

трини на дѣцата да не сполучаватъ, щото опитѣтъ да имъ докарва отвращеніе къмъ тѣхъ. Като ги хвалите за такива погрѣшки, вѣй ги убѣждавате че да бжде човѣкъ лукавъ то ще рѣче да бжде способенъ.

ПЖТНИ ЗАПИСКИ.

Спорѣдъ занимапіята въ търговіята си, работата ми изискуваше да са навеза на единъ вапоръ отъ Русчукъ и да отплувамъ по бѣлій Дунавъ до въ закжтапія въ долня Мезія градъ Туля.

Това е първото мое пжтуваніе по долній Дунавъ. Като са навезахъ на аветрійскіятъ вапоръ Радецки съ въехишеніе и любопитство глѣдахъ, какъ съ бързината си гордо цѣпѣше тихо текущити дунавски води. Ако и да бѣхъ заплатилъ за въ камара да влѣза, по тихото и прѣкрасно врѣме възбуждаше въ срдцето ми некаква радостъ, която ма караше весело да са разхождамъ на горѣ на долу по кувертата и да глѣдамъ скоропрѣходящити крайбрѣжни дунавски страни на България и Влахи. Тѣзи двѣ добри сѣсѣдки наичени и украсени съ природнити свои добрини, които въсхищаватъ зрѣніето на пжтника.

Пжтуваніето ми отъ Русчукъ до въ Галацъ, са продължи почти два дена, въ това врѣме, придобихъ нови пріатели, както мои сънародници, тѣй и инородци.

Това мое пжтуваніе за първи пжтъ съ вапоръ даде ми друго впечатление, нови идеи са породихъ въ главата ми, които ма карахъ да мисля що сми за народъ и не, съ какво можемъ показа нашата важность прѣдъ просвѣщеніятъ мѣръ, какво сми вършили прѣдъ толкова вѣкове на прѣдъ които тихо и мълчаливо сж истекли во вѣчността безъ да са оставили нѣкакви слѣди за тѣхно въспоминаніе, какво вършимъ по настоящему за добрата бжлжщность на народа си? Твърдѣ незначителни прогрѣси правимъ въ народното наше развитіе, било въ търговіята, било въ индустріята, било въ учебно отношеніе, а нѣй сми задничяви въ мореплаваніето, което раскрыва нови идеи за единъ народъ и са породяватъ въ душата му пламенни желанія за распространяваніе и убогатаваніе на страната си чрезъ свободната търговія. Нѣка оставя тѣзи идеи за народа си и да си слѣдувамъ тихо плуваніето съ поглѣданіе на различни села и градове. На вторіятъ день стигнахъ въ Галацъ дѣто и приношувахъ. Тжзи пощъ бже за мене една отъ най веселити, защото са намѣрихъ съ нѣколко мои учени сънародници, които по пріателска длжжность прѣхж този трудъ да ма разведжтъ по увеселителнити мѣста, каквото, по градинити по-отлични кафенета, и най послѣ ма заведоха и при българската черкова която още е несвършена, и при нея отворено ново българско училище. Когато посѣтихъ учебното имъ завѣденіе, не видѣхъ нито учители, нито ученици, понеже бже сутрената рано. За тжзи си расхода срдечно благодарихъ за услугити на новоузнатити си пріатели.

На третіятъ день т. е. на юлій 30 часа по 4 по нашему, съ вапоръ Пеща, стигнахъ въ Туля.

Въ този градъ прѣседѣхъ почти 20 дена до като си извърша търговскити подлози, въ това врѣме имахъ удобенъ случай да са расхода на горѣ на долу свободно изъ града.

Положеніето му много ми са угоди, той е населенъ отъ 13 различни народности. Спорѣдъ разсказваніето на мой единъ пріателъ отъ този градъ, прѣди кжржмската война той е билъ съвсѣмъ незабѣлжителенъ; а послѣ войната сирѣчь отъ 1856 година поченалъ значително да са населява и украсева. Дѣто днѣсь има по край Дунава агенция и великолѣпни магазин, тамъ е било варбалакъ прѣди 10 години а дѣто е днѣсь правителственната градина и шипцата, тамъ е лежело блато. Глѣдай, казахъ пріателю си, човѣшката ржка какъ прѣобразява и украсява мѣстата. Тука търговіята е по развита, земаніето и даваніето по живо отъ колкото въ други край-дунавски градове изъ отечеството ни. Отъ сичкити други населенія първо населеніе държатъ нашити Българи: има около 800 фамилии чисти Българи събрани отъ различни градове отъ България, Тракия и Македонія съ развити чувства. Сичко това българско населеніе има само една черкова, по великолѣпно съградена. Иматъ си едно мжжко и едно дѣвическо училище. И сега наскоро си отвориша и читалище. Гражданини, ако и да са сбирщина,

но еднодушно полагат неуморими старания за възпитание на синовете и дъщерите си въ науката, огромно количество грошове жертвуват, но не могат според желанието си учители и учители да намерят. Откъде е стигнал Г. Т. Икономъ въ училището, добър редъ са е ввел и за дѣятелността му, гражданите са много задоволни, защото, той е причина за отваряне на читалището и за поддръжането на редовното му заседание на което е той прѣдседател. Говориха ми че дошелъ и други учителъ Г. Радославовъ, но немахъ честита съ него да са видя, както са видѣхъ съ Г. Т. Икономова. Ето чрезъ какви сръдства са поддръжатъ учебни заведения Тулчани: колкото приходи черковата имъ принося, употребяватъ ги за възпитание на дѣцата си, споредъ разказването на приятеля ми, годишните имъ разноски за двѣтъ учебни заведения възлизаватъ до 50,000 гроша които напълно са посрѣщали отъ този черковенъ приходъ.

Ето примѣръ доста похваленъ и достоенъ за поддръжане отъ нашите съотечественици. А не каквото правятъ по некадъ изъ отечеството ни, черковните пари грѣхота было за друго да са употребяватъ освѣн пакъ за съграждане нова черкова, или да са украсяватъ черковити изъ вжтрѣ и вънъ съ византийска живопись, дѣто огромно количество грошове са потрушаватъ, както азъ знаа въ градъ за шареніе на черковата си иждивиха 800 лири, а пакъ училището имъ затворено и са жалуватъ че нѣматъ пари да си поддръжатъ добръ учителъ, глѣдайте добрити слѣдствія на калугерити, това са дѣйствува по калугерско внушение. (Слѣдува).

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

ОСМАНЪ-ПАЗАРЪ 30 Августъ. Споредъ земаніето и даването си, случили са да мина и прѣзъ този градъ въ който споредъ работитъ си прѣстадяхъ 5-6 дни. Тука азъ прѣди шестъ мѣсеца бѣхъ миналъ, нѣ тогава голѣмо несъгласіе владѣше въ този градъ, до толкова щото малко бѣше останало да затворятъ и училището си, сега голѣмо промѣненіе ми ся видя. Общо съгласіе владѣе между имъ: сичкити ся грижатъ за напредването на общити имъ работи; тѣ снабдили училището си съ добронравенъ и прележателенъ учителъ Г. Петръ Я. Загорскій, те ся посѣщава отъ 100 и повѣче ученика, размесени съ съ момичета, при това іоше опрѣдѣлили си особено училището настоятелъ Г. Г. Х. Д. който заслужа за похвалъ на съотечественици ти си, като ся намерва катадневно въ училище то на прѣданіе, а ся грижи за добрія успѣхъ на милити си съотечественичета, иматъ двама свѣщенници, които споредъ отношеніето имъ видѣхъ ся, че ся добри и образовани, видѣхъ іоше че едвѣмъ тѣзи година си съставили Читалище, по причинъ на малочисленостъ тѣ имъ, зашто то ся научавамъ, че едвѣмъ 150 къщи ся исчисляватъ християнски, а повече други мюсюмански, читалище то имъ е снабдено съ съ всички ти народни Български Вѣстници; стари и млади съ съ голѣмъ ентузіазмъ ся трудатъ за добро то му уреджаніе, за да го снабдятъ съ полезни книги и други. Надѣвамъ ся, Г. Редакторе, че като прочетѣтъ тѣзи ми малка статійка, Османъ-Пазарчани повече ще ся насърчатъ.

ХАСЪ-КЮЙ 1 Септември. Отъ нѣколко врѣме насамъ нашата община глѣда съ голѣмо удивленіе на допискити изъ града ни въмѣщаемъ въ Македонія, Право а послѣднѣ и въ почитаеміи ви листъ. — Дописниците на тѣзи дописки освѣн что описватъ несъществуващи работи въ града ни, нѣ заслѣпени отъ страсть и опоени отъ завистъ, заловили са за гнусната и омразна клевета (която си избрали за оръдіе) и начали са да клеветятъ и нападатъ чрезъ вѣстницити върху цѣлата ни община и именно на лица, които отъ 13-14 години сѣ заслужили на цѣла каза и които днѣсь са почитатъ и уважаватъ отъ цѣло окръжіе. Тѣзи дописници и честоубійци, за да удовлетворятъ страстьта си и за да съборятъ заслугити на нѣкои членове отъ общината ни, осмѣлихъ са та ги нарѣкохъ разорители училищни, нехрапимайковци, клевети въ общината и пр. съ цѣлъ да всѣятъ между гражданити недовѣріе къмъ тѣзи лица отъ общината ни; обаче тѣзи качества принадлежатъ на подобни дописници: защото тѣ, като глѣдатъ съ завистливо око на чорбаджити, на свѣщенството ни и на учителити, види са, че само искатъ чрезъ клеветѣ да са възвѣднатъ въ чорбаджійство и въ об-

щина и въ училище; нѣ нѣмъ имъ кажемъ че за тѣхъ още има врѣмя, и че тѣ не са въ състояние още сами собѣ си да управляватъ — тѣзи дописници освѣн допискити по вѣстницити, съврѣменно вършиха и сатираджилжа въ града ни, даже и рѣкописни вѣстници издаваха, — само че нѣмаха си печатница. — Тѣ, при всичкити си подли дѣла, като видѣха че нити съ дописки, нити съ сатирити си, нещата могатъ да намерятъ отзывъ, тоестъ да всѣятъ между гражданити недовѣріе къмъ общината и политич. ни чорбаджии, най сетнѣ са заловиха и за опропастяване на училището ни, като нападнѣхъ чрезъ вѣстницити училищното надзирателство и едного отъ учителити ни, който, споредъ лъжедопискити, бѣлъ настаненъ ужъ за хатѣра на зятъ му Икономъ и на чорбаджіята. Каква дебела лъжа! и каква клевета! нешто, което до сега не е ставало въ нашата община.

Тѣ го описахъ като неспособенъ и слабъ въ прѣдаването си на турскіятъ языкъ, и то съ какъвъ нискъ и убійственъ начинъ! зматъ, та подмамватъ отъ 1-й чинъ ученици 13-14 години на възраст за да неизлѣзатъ на испитъ и за по голѣмо безчестіе на учителя, тѣ ги накарватъ та съ подписити си да го нападнатъ и чрезъ вѣстника колко убійствено! всичко това стана явно отъ испитването на ученицити, отгдѣто излѣзохъ на явѣ и сатираджилж, и разорители училищни самити дописници на онѣзи дописки. — По тѣзи причина, Г-не Редакторе, за напредъ всяка дописка изъ града ни, която напала на личности безъ подписъ ще ся счита за лъжеви, както са лъжеви и вѣстеници отъ 2-3 мѣсеца въ народнити ни листове, дописки изъ града ни, противъ които днѣсь цѣлата ни община съгласна като протестира, съврѣменно ви умолява да далете мѣсто въ почитаеміи ви листъ на настоящій ни протестъ, за да не бы повѣрвали читателити на лъжити и клеветити на дописниците изъ града ни.

Хасковска Община. Слѣдватъ осемъ подписа.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

— Върва са въобще че съ намереніе Наполеонъ са е прѣдалъ плѣнникъ. Той имаше врѣме да излезе отъ Седанъ. Ако е предпочелъ да ся предаде плѣнникъ, то не може да ся отдаде освѣн на лични и политически причини. Лично императора като воененъ плѣнникъ на единъ кавалерически неприятель може да играе една по-хубава рола отъ колото ако бы бѣлъ политически бѣгленецъ въ Белгія или Англія. Очевидно е, че слѣдъ предаването на войската на Макъ-Махона, той неможеше да ся завърне въ Парижъ нити даже да стои въ Франція безъ да ся неизложе на най важни обиды и даже на серіозны опасности. Нѣ решеніе на императора трѣба да му ся е внушило отъ политически причини. Безъ съмнѣніе, той е смѣталъ върху великодушіето на противникътъ си; той ся е надѣвалъ че величината на неговото злочестіе ще трогне състраданіето на прускіятъ царъ, и ще му позволи да придобіе по згодны условия за миръ; той ся е надѣвалъ, че съ този начинъ той ще избави негли за себе си и за сына си Французіятъ престолъ, който трѣбаше безъ друго да изгуби ако забѣгнаше на вѣнъ.

— Едно писмо отъ маршала Базена командантъ нѣтъ на францушката войска въ Мецъ, пропаднало въ рѣцѣти на Пруссити. То было отправено на жена му и не было лишено отъ интересъ. То обѣмало тѣзи думи: «Колкото са тия до мене, азъ ще чякамъ приключеніята. Сичката ми войска е съ мене. Щомъ достоятъ на Наполеона както му са пада, азъ ще бѣдѣмъ готовъ да открия нѣкои прѣдложения, които той ми направя, и туй ще мя положи отъ послѣ въ добро положеніе сръщу новото правителство.»

— Министърътъ на общенародното просвѣщеніе въ Франція съставилъ единъ ко-

митетъ отъ учени натоваренъ да са съгласи съ военната власть за да приспособи на защитата на Парижъ послѣднитъ резултати на физическити и химическити науки.

— Единъ английски вѣстникъ увѣрвава че пруското правителство рѣшило да испрати Наполеона III въ Магдебургъ като го прѣкара пакъ прѣзъ Белгія.

— Правителството на народната защита въ Парижъ прѣло слѣдующіятъ телеграмъ отъ Гарибалди: «Туй което ми остава, полагамъ го за услуга на васъ; расположете.» Пишатъ отъ Парижъ че Гарибалди ся очаквалъ вече въ Шамперъ главенъ градъ на Савоа за да земе прѣдводителството на 15 хиляди души нарѣчени ловци на Алптити, които като не били способни да участвуватъ въ рѣдовна война, ще могатъ да направятъ заслуги на Франція съ нерѣдовенъ бой.

— Пишатъ отъ Парижъ: Парижъ ся приготвева за една енергическа и отчаянна защита. Нашята красна столица изгуби физиономіята на своити весели дни; тя прилича на единъ пространенъ ограденъ станъ изпълненъ съ солдати и топове. Ще ли може да поддржи една дълга обсада? Мнѣніята за това сѣ раздѣлени. Нѣ имаме около сто хиляди души добри войски; сто хиляди народни недвижими гварди. Пруссити прѣстигатъ съ 500 хиляди души войски обучени, горди за побѣдата си и съ единъ страшенъ матеріалъ за обсаждане. Днѣсь е признато че тѣхната артилерія е по горня отъ нашата. Енергіята и мъжеството ще ли стигнатъ за да побѣдятъ такъвизъ неприятели. Не бѣхъ дързалъ да го потвърдя. Парижъ е спокоенъ нѣ туй е гробното спокойствіе.

— Францушкити вѣстници сѣ пълни съ слухове относительно за едно посрѣдствование на голѣмити сили за да рѣшатъ царя Гуіелма да не изискува условия за миръ, които не би могли да са прѣматъ. Тѣ не сѣ добръ уведоменни. Никаква постѣпка съ тѣзи цѣлъ не са е направила и сѣка надѣжда за това не може да са послѣдува освѣн отъ горчива измама. Добръ уведоменити политически мъжіе сѣ убѣдени че единъ трактатъ за съюзъ съществува между Пруссія и Руссія, който гарантира на тѣзи послѣдната сила сѣка леснина за да може въ една ладена минута, да потѣпчи подъ краката си парижкитъ трактатъ отъ 1856. Пруссія прочее не ще подѣйствува никакъ щото Франція да придобіе единъ честенъ миръ. Колкото за Англія, положително е познато че нѣма никакво стицаніе да са очаква отъ нея. Царца Викторія е въ Валморалъ, на севѣръ отъ Швения; лордъ Гранвилъ е въ чифликътъ си на Валмеръ, при Дувръ, и Г. Гладстонъ е въ Нотингамъ. Това распрѣскуваніе на високити лица на британскитъ кабинетъ достатъчно доказва че правителството никакъ са неинтересува въ работити на материкътъ и частно въ тѣзи на Франція. Едно нѣщо може да я извади отъ туй хладнокрѣвіе, то е едно покушеніе на Руссія да скѣса връзкити на трактатътъ отъ 1856. Нѣ іѣроятнѣ е че тѣзи случайностъ не ще са прѣдстави о дѣто Пруссія не свърши съ Франція. Не трѣба да върваме нити за посрѣдствование на съединенити американски държави въ полза на Франція. Тѣ ще са ограничатъ да правятъ молитствованія и навѣрно не ще искатъ да докачатъ многочислен-

ното германско население, което е разпръснато на тяхната пространна земя.

Отъ Австрия нема нищо да ся отчава; тя ся държи въ почитаніе отъ Руссія, която отъ другъ странъ, и дава надѣжди за увеличеніа отъ къмъ Дунава.

Очевидно е отъ туй вѣрно изложение на положеніето на дипломатическите сношенія, че Франция не може да ся надѣва освѣнъ на сама себѣ си за да излезе отъ бескрайности си сплѣтня.

— Една сцена крайно буйна станала въ Мецъ между маршалъ Базена и маршалъ льо Бюфа. Този послѣдниятъ ся представилъ за да връчи единъ декретъ, който му отстъпвалъ управленіето на единъ корпусъ на мѣстото на раненіята генералъ Декаена. Маршалъ Базенъ не рачилъ да приѣме туй опрѣдѣленіе и заплашилъ маршалъ льо Бюфа като измѣкналъ сабата си. Като маршалъ льо Бюфъ отговорилъ на туй заплашване съ едно друго да накара да пушнатъ Базена, маршалъ Базенъ му отговорилъ: «Призовавамъ ви да намѣрите въ французската войска четиримина души и единъ капралъ, които да поискатъ да изпълнятъ една подобна заповѣдъ. Напротивъ десетъ хиляди храбри войници ще са каратъ за честта да турятъ край на вашето скръбно съществуваніе.»

— Казватъ че Наполеонъ III, въ единъ разговоръ, който ималъ въ Намуръ съ единъ дипломатъ твърдѣ познатъ и твърдѣ преданъ на императорската династія, казалъ: «Одавамъ пълно почитаніе на дисциплината и на мъжеството на пруски войски. Тѣхната дисциплина е сѣкога равна и не ся надминува освѣнъ отъ куражътъ имъ. Нищо не може да имъ ся съпротиви, и тѣ ще влѣзатъ въ Парижъ, който не ще може да ся защищава противъ тѣхъ.»

— Рускіятъ царъ отишелъ въ Москва заедно съ великіятъ князь Николай Николаевичъ.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

отъ театрътъ на войната.

Ница 18.— Противно на пруски депешы, едно пълно спокойствіе владѣе тука, въ Ментана и въ сичкыятъ департаментъ. Чужденцыта наченватъ да пристигатъ, зимата ся приготвева въ изрядны условия.

Лондонъ 19.— Таимъ съ приѣ слѣдующата депеша отъ Берлинъ съ дата отъ тѣзи сутра: «Самата цѣль на Пруссія дѣто глѣда Наполеона като Императоръ, е да докаже, че тя Пруссія ще припознае което и да е правителство, което приѣме нейныты условия за миръ. Идеята че Пруссія ще сключи договоръ за миръ само съ намѣстничеството е неразумна. Французкото правителство извѣсти званично, че блокадата на пристанищата на сѣвѣрна Германия е унищожена.»

Туръ 19.— Телеграфическыты съобщенія ся съвършено прекъснати. Свободный Избиратель забѣлжава, че малки сраженія станали вчера къмъ Трай и Шатилонъ. Силны пушканія ся чухъ тѣзи ношъ къмъ Клармаръ и Мевдонъ. Почти сичкыты войски излѣзохъ отъ Парижъ за да обезпокояватъ непріятелъ. Прускы отдѣленія ся видѣхъ въ Клармаръ, Кретенъ, Нанжисъ и въ други точки. Прускіятъ царски князь напѣдва къмъ Фонтенебло. Волнитъ пушкани причинихъ при Мелюнъ голѣми загуби на пруски драгоны. Непріятелъ премина Сена въ Шоази льо-Роа. Народната гвардія стои на оградити, насѣкадъ разположеніята ся изрядни.

Орлеанъ 19.— Извѣстиятъ че въ поляната на Шампло-Вису, единъ пруски корпусъ, на който силата не е точно позната, ся отблжналъ и насилъ да са отбѣгли къмъ Монтлери и Арпажонъ.

Орлеанъ 20.— Пятници, които престигнаха тѣ-

зи ношъ, казватъ, че вчерашно то сраженіе въ Вису имало една серіозна важность: скритата артилерія въ лѣсовети, причинила на Пруссити голѣми загуби.

Туръ 20.— Днесъ, на 4 частъ тѣзи сутра, двѣ врьволицы ся срѣснаха въ Плес при Туръ, 11 души ся убиха между които Г. Дюваль редакторъ на Журналъ де Деба, и други 23 души ся раниха.

Туръ 20.— Г. Тьеръ трѣгна тѣзи сутра отъ тука; той ще са види съ конта Банста като прѣмине презъ Виена; нъ мисіята си при австрийското правителство, той ще изпълне като са завърне отъ Сентъ-Петербургъ. Новинитъ отъ Германия извѣстиятъ че окръжното писмо на Г. Жюль Фавра са благоприятно приѣло.

Лондра 17.— Днѣсь голѣмо заявленіе стана тука: десетъ хиляди англійски демократи изрази-ха симпатіята си къмъ французката република и поискахъ шото Англія да припознае републиката и да помогне да и придобіе единъ честенъ миръ.

Берлинъ 21.— Званиченъ телеграмъ. Отъ главниятъ пруски квартиръ 20 септемврія. Слѣдъ приуговителнитъ движенія на послѣднитъ дни, сичкитъ наши войски като напѣднуваха опасаха съвършено Парижъ.

Телеграмъ отъ царскіятъ пруски князь до царицата.

Версалиъ 20.— Моятъ войска побѣдоносно опаса Парижъ по линіята отъ Версалиъ до Венценъ. Непріятелъ са отхвърли; единъ митриръ съ 7 тона са зе; нашитъ загуби сѣ малки.

Телеграмъ отъ прускіятъ царъ до царицата. 20 септемврія. Вчера сутра ми извѣстихъ че непріятелъ оставилъ положеніето си на сѣвѣръ отъ Сентъ-Денизъ при Пьерфитъ, когато нашитъ войски приближили. Сега ми извѣстиятъ че вчера слѣдъ пладнѣ, петіятъ пруски корпусъ и вторіятъ баварски корпусъ, слѣдъ като преминали Сена при Вилановъ Сентъ Жеоржи на югъ отъ Парижъ, нападнали три отдѣленія на генерала Виноа на рѣчнинитъ на Со и ги отхвърлили задъ хендецитъ на Парижъ. Непріятелъ изгубилъ 7 тона и много пѣльници. Нашіятъ Фрицъ присѣтствуваше на туй сраженіе. Врѣмето е хубаво.

Мюндолсхеймъ при Стразбургъ, 20 септемвр. Лунетъ № 53 са привзѣ днѣсь слѣдъ пладнѣ отъ единъ батаюнъ отъ Ландвера. Непріятелъ отвори единъ огънь съ пушканія твърдѣ живъ, нъ той са задѣлжи да прекъсне около осемъ часъ вечеръта.

Намуръ 20.— Неопрѣделени слухове са прѣскалъ че Пруссити прѣтърпѣли едно побѣжденіе и че нѣкои уединени корпуси са повърнали къмъ Малъ-Ербъ и Питивіе.

Орлеанъ 20.— Пруссити влѣзла въ Питивіе.

Колмаръ 20.— Званично: — Непріятелъ напълно изпраздилъ департаментътъ. Дѣйствіята на теглѣніята са подзехъ въ Мюлюзъ. Сичко е тихо. Ако бадчянитъ са повърнатъ, тѣ ще намѣрятъ жителитъ приготвени за едно силно съпротивленіе.

Епиналъ 20.— Тулъ са силно нападнa вчера. Увѣрватъ че нападаніето са отблжнaло и че прускитъ топове са свалили отъ лафетитъ и строшили.

Льо Манъ 20.— Пятници, които идатъ отъ околноститъ на Версалиъ, казватъ че Пруссити прѣтърпѣли вчера побѣжденія въ поляната на Мевдонъ и Севри и че изгубили 30,000 души, много пѣльници и 93 тона и митраляози. Извѣстія отъ Сена и Маріъ казватъ че прускити прѣтърпѣли две побѣжденія, едното въ Атизъ и Монъ, и другото въ околноститъ на Лини.

Еврѣ 21.—Нѣколко пруски конници ся явиха въ околноститъ на Манъ, направиха испитванія и сѣтне ся присѣдиниха на военіятъ си корпусъ, който премина Сена при Триелъ. Мелюнъ ся занима и заобиколи отъ голѣми непріятелски сили.

Епиналъ 21.— Единъ новъ балонъ ся намѣри въ Фенетранжъ (Мьортъ), който обѣма многочисленни писма отъ Мецъ, които доказватъ че твърдината има храна за дълго врѣме и че моральтъ на войската е изряденъ.

Шлестадъ 21.—Презъ ношъта на 13-ий срѣщу 14-ий, горизонтъ на Стразбургъ направи едно излизаніе и нападнa непріятелъ въ окопити; два непріятелски полка ся сѣснаха: презъ ношъта на 7-ий срѣщу 8-ий прускити ся опитаха да го привзематъ съ пристѣпъ, нъ тѣ ся отблжнaхъ съ огромни загуби. Проглашеніето на Републиката съживи распазенността на защитницитъ. Бѣгленици доказватъ че твърдината има доволна храна и че

упорствува твърдо. Непріятелъ ся съсрѣдоточава къмъ Стразбургъ.

Ньоншато 21.— Подтвърденія са приѣхъ че въ пристѣпътъ който Пруссити са опитали да направятъ противъ Тулъ презъ ношъта на недѣля срѣщу понедѣлникъ, непріятелъ (Пруссити) са отблжнaли съ голѣми загуби. Една частъ отъ непріятелскитъ войски оставихъ обсадата и трѣгнахъ къмъ Парижъ. Увѣрватъ че французски солдати сподучили да влѣзатъ въ Тулъ и принесли помощи.

Лондра 22.— Г. де ла Герроніеръ са заплѣлъ въ Марсалия. Слукъ са прѣска за едно възстаніе на Арапити отъ южна Алжирія. Ловци са испратихъ въ Оранъ.

Флоренція 22.— Загубити на Италианитъ въ битката на Римъ са 21 убити и 117 души ранени. Цѣлото число на папскитъ пѣльници е 10,700 души. Послѣдствіе на исканіето на папата, Кадорно са занима отъ войски както и леонинскіятъ градъ. Голѣмо въсхищеніе владѣе на сѣкадъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Увѣрватъ че Великіятъ Визиръ като са споразумѣлъ съ другитъ министри на Високата Порта и зель заповѣдити на Султана, отправилъ на римскіятъ дворъ една депеша за да му извѣсти че Високата Порта не припознава вече никаква законна сила въ папската була за арменокатолическіятъ въпросъ, която по своето съдържаніе докачваше цравата на владѣтеля. По слѣдствіе на това, бератътъ, който опрѣдѣляше Хасуна като патриархъ на арменокатолицити, са унищожява, и источнитъ арменокатолици придобиватъ пакъ привилегіити си и особно привилегіята да си избѣржъ единъ новъ патриархъ.

— Турскіятъ посланикъ въ Парижъ Джемилъ паша оставилъ французската столица по слѣдствіе на обсадата и отишелъ въ Туръ съ другитъ прѣдставители на чуждитъ сили.

— По слѣдствіе на едно важно преиначеніе привнесено въ законити наричани за Махлюлътъ, за напѣдъ съпржгата ще може да наслѣдува и отъ недвижимитъ стяжанія на съпржга си.

— Телеграфическитъ сношенія съ Франция ставатъ отъ денъ на денъ по ограничени. Ній са научяваи че службата е сѣксана съ 37 департаментата. Кореспонденціята между Парижъ и Цариградъ са продължава съ помощта на една само жица презъ Марсалия.

—Тѣзи дни са основа едно Българско печатарско Дружество въ столицата. Цѣльта на туй Дружество е да ся занимава съсъ разни търговски прѣдпріятія въ интересътъ на членовити си и да спомага въ заемъ на тѣзи които би ся нуждаели съ пари. Уставатъ, който ще служи като законъ за поддържаніето и управленіето на Дружеството, ся подаде за потвърденіе на Царското правителство. Като излѣзе потвърденіето на този уставъ, ній ще говоримъ по на дълго за рѣченното Дружество.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

— Съ единъ англійски вапоръ отишли въ Лондра бывшити французски министри Дукъ дьо Грамонъ, Руеръ дьо Персини и Жеромъ Давидъ. Г. Руеръ прѣтърпѣлъ много мъчнотии догдѣто избѣгни отъ населеніето, той са прислѣдвалъ отъ едно лице което викало: «Руеръ трѣба да са убіе; той е причината на смъртъта на сына ми, който са уби прѣдъ Мецъ.» Сѣзната была неописаема. Най послѣ капитанитътъ насилъ това лице да остави корабътъ.

— Въ артилерійскіятъ лаборатоаръ на Сентъ-Петербургъ, отъ 13 августа до сега са натрупали извѣрѣдни сили, и работили за да искараватъ на денъ 650,000 картузи, които незабавно са предаватъ въ магазата на припасити. Спорѣдъ свѣдѣнія които проистичатъ отъ добъръ изворъ, министерството на войната прѣдизвѣстило на дирекціята на желѣзніятъ пѣтъ отъ Варшава до Виена, да държи готови за първата половина отъ мѣсяцъ септемврія, 50 врьволицы опрѣдѣлени за принасяніето на войскити въ случаѣтъ въ който военното заниманіе на границити бы са видѣло като нужно.

(Цариградъ, 15 Септемврія 1870.)

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

отъ театърътъ на войната.

Берлинъ 22 Септемврія. — Званична депеша прѣта отъ главниятъ пруски квартиръ въ Ферріеръ съ дата отъ 20 септемврія: — Првзъ заобгражданіето на Парижъ станахъ слѣдующити битки, — въ сѣбота нашии войски отъ 17-та бригада поддържашъ единъ бой на севѣръ отъ лѣсътъ на Бревани; въ педѣля, стана малко сраженіе при Бисестръ; въ понедеѣникъ, непріятельтъ са отблжна отъ едно оградено положеніе отъ 5 пруски корпузи и 2 баварски корпузи и изгуби 7 тона, въ истіятъ дѣнь 2 хиляди движими гварди са уловихъ плѣнници въ Версали, и Севри са занима отъ нашии войски, този градъ бѣше поискалъ единъ пруски гарнизонъ.

Мюндолсхеймъ 22. — Депеша отъ главниятъ пруски квартиръ: лунетътъ № 52 са занима дѣсь отъ нашии войски, непріятельтъ отвори единъ силенъ огънь, нашии загуби не сѣ малки. Въ лунетътъ № 53 който занимахмъ въ вторникъ, ній зехми 5 тона.

Туръ 24. — Новинити, които прѣстигнахъ тука отъ Парижъ, извѣстятъ че Г. Бизмаркъ полага като условіе за договаряніето щото сичкити твърини въ Алзасъ и Лорренъ да са предадѣтъ на Пруссія както и Монъ-Валеріенъ. Тѣзи условія са глѣдатъ като непргѣти. Правителството ще отправи едно проглашеніе къмъ Франція, въ което ще изложи положеніето и ще покаже нови мѣрки за да са умножатъ сръдствата на народната защита. Избираніята въ уставното събраніе ще станатъ и дѣсь.

Віена 24. — Г-нъ Тіеръ има дѣсь единъ разговоръ отъ два часа съ Г. Баиста и трѣгва тѣзи вечеръ за Сентъ-Петербургъ.

Берлинъ 24. — Ферріеръ 23 септемврія. — Завчера, отъ ржглинни прѣдъ Парижъ, които сѣ занимаи отъ нашии войски, ній глѣдахми че единъ силенъ огънь отъ топове и пушки грѣеше въ улицити на градътъ. До сега неможихми да откриеми кои бѣхъ заратенити страни. Великіятъ Дукъ Меклембургъ-Шверинъ телеграфира на Великата Дукица че въ привземаніето на Тулъ нѣмало ранени.

Берлинъ 24. — Званично. Ферріеръ 23 сеп. Нищо ново прѣдъ Парижъ. Парижкити вѣстници потвърдяватъ че четири линійни отблженія зели участіе въ битката отъ 19-ий; че тѣзи войски са отблгли по едно нечаянно смѣщеніе и принесли страхъ дору вжтрѣ въ градътъ. Вѣстницити отправятъ похвали къмъ движимата гвардія, нѣ силно нападатъ противъ линійнити войски.

Берлинъ 23 септемврія. — Званично: Генералътъ Хакненфелъ прѣв слѣдующіятъ телеграмъ: Етрувъ 23 септемврія. — Тулъ са привзѣ. Кренски.

Туръ 25. — Извѣстіята отъ сичкіятъ департаментъ еднотушно заблѣжватъ изрядното слѣдствие на проглашеніето на пълномощницити на Парижъ; на сѣкадѣ хората искатъ оржжія.

Орлеанъ 24. — Питивіе са непрѣстанно занимава отъ 3000 Прусси.

Резомаръ 24. — Единъ голѣмъ бой стана вчѣра между Понтоазъ и Изалъ-Адамъ: многочисленни бѣгленци прѣстигнахъ въ департаментътъ, сичкити хора тичатъ на оржжіята. Едно срѣщаніе са заблѣжи между селени и едно пруско прѣкарваніе.

Парижъ 24. — Новини отъ агенціята хавазъ: главниятъ квартиръ на прускіятъ царъ е въ Мо, на князь Алберта въ Брунай, на царскіятъ князь въ Фонтенебло, на саксонскіятъ царски князь въ Безолъ и на генерала Фалтенстена въ Шоазилъ-Роа.

Туръ 25. — Пруската депеша, съ дата отъ 23-ий, която казва че една вжтрѣшна борба са наченала въ Парижъ на 21-ий, е съвършено измислена и са опровергава отъ Парижкити вѣстници отъ 22-ий, които ни прѣстигнахъ дѣсь съ балонъ. Една депеша отъ Г. Гамбетта доказва че генералъ Дюкро направилъ на 19-ий сутриньта едно нападателно изглѣдуваніе вънъ отъ Вило-Жюфъ, слѣдъ едно живо сраженіе нашии войски са припждили да са повърнатъ прѣдъ огромни непріятелски маси и прѣстигнали до митризѣтъ на Шатилонъ, послѣ до твърдината на Ванвръ, нашии загуби са види да не са голѣми, движимата гвардія добръ постѣпвала. Въ една денна заповѣдъ генералъ Трошю доказва че нашата артилерія причинила огромни загуби на непріятельтъ, нѣ укорява поведеніето на прѣвѣятъ полкъ на зуавити, който, като ускорилъ движеніето на отблгеваніето, шѣлъ безъ малко да компрометира сраженіето, на което слѣдствието при сичко това е твърдѣ голѣмо. Едно друго малко сраженіе стана прѣдъ твърдината на Ванвръ съ непріятелски стрѣлници. Мостътъ на Биланкуръ са подхвърли на 20-ий. Генералъ Трошю припозналъ на 21-ий че защитата на Сентъ-Денизъ са намира въ едно твърдѣ заблѣжчителнѣ положеніе. Сичкити войски прѣвхъ заповѣдъ да са сѣсрѣдоточятъ къмъ Парижъ. Непріятельтъ занима Буживалъ, Рюей и Нантеръ; той са види да са отправа къмъ Со и да установи едно утвърденіе между Ла-Куръ-Нюфъ и Бурже, нѣ на югъ и истокъ той стои на далечъ. Официалніятъ вѣстникъ обнародва една нота подобна на вчерашното проглашеніе на пълномощницити въ Туръ, която казва «ній прѣнмае праведни условія, нѣ ній не отстѣпаме нити земя нити крѣпости.

— Послѣдани депеша казватъ че понеже Пруссія искала провинціити Алзасъ и Лоренъ за да направи миръ, една нова прокламация къмъ французіятъ народъ ками тоя послѣдніятъ на една война до смъртъ.

— Тулъ, укрѣпленъ градъ, са прѣдалъ съ 2500 души войска и 197 тона.

— Танимъ, казва една депеша, мислялъ унѣ че Г. Тіеръ ще иска помощта на Руссія въ възвръщаніе на отстѣпки въ Истокъ. Спорѣдъ сѣжіятъ вѣстникъ, Г. Баистъ обявилъ на Г. Тіеръ че Австрія неможе да са намѣси сега.